

Το ΟΧΙ που έγινε ΝΑΙ: Δεν ήταν αναπόφευκτο

Αναδημοσίευση από το prin.gr

Εννιά χρόνια μετά το δημοψήφισμα της 5^{ης} Ιούλη 2015 και το περήφανο «Όχι» της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και μοιάζει σαν να έχουν περάσει δεκαετίες. Ενώ τα μνημόνια και οι τραγικές τους συνέπειες είναι εδώ και το φάντασμα της οικονομικής κρίσης στοιχειώνει τα αστικά επιτελεία, γίνεται συστηματική (και διακομματική) προσπάθεια η πρόκληση της ρήξης με την ΕΕ και το σύστημα να εξοβελιστεί ως οριστικά «άκαιρη». Ίσως είναι η απειλή για την αστική τάξη που έρχεται από το μέλλον. Γι' αυτόν το λόγο, το Πριν δίνει τον λόγο σε αγωνιστές της Αριστεράς για το τότε και το τώρα.

Θανάσης Κούρκουλας, Πολιτική οργάνωση «Κόκκινο Νήμα»

Στις 5 Ιούλη 2015, το 61,31 % του κόσμου ψήφισε «Όχι» στο μνημόνιο που πρότειναν ΕΕ, ΔΝΤ και ΕΚΤ, στο δημοψήφισμα που με μισή καρδιά είχε οργανώσει ο τότε πρωθυπουργός της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, Αλέξης Τσίπρας, ανταποκρινόμενος στις πιέσεις του κόσμου της αντίστασης εκτός αλλά και εντός του ΣΥΡΙΖΑ. Σε λίγες μέρες το «Όχι» είχε γίνει «Ναι», η περήφανη διαπραγματεύση με στόχο τον «έντιμο συμβιβασμό» είχε ναυαγήσει και ο Τσίπρας υπέγραψε το τρίτο μνημόνιο ισχυριζόμενος ότι δεν υπήρχε εναλλακτική. Η λογική της ΤΙΝΑ (There is no Alternative) έγινε σημαία των ρεφορμιστικών ηγεσιών Τσίπρα-Τσακαλώτου, που στη συνέχεια ισχυρίστηκαν ότι θα εφάρμοζαν κι' ένα «παράλληλο πρόγραμμα» το οποίο θα ανακούφιζε τον κόσμο της εργασίας από τις συνέπειες του μνημονίου. Η αλήθεια είναι ότι τα περίφημα γεμιστά της Θεανώς Φωτίου δεν επαρκούσαν για να μην στενάξουν μισθωτοί και συνταξιούχοι, για να μειωθεί η ανεργία και για να αποτραπούν τα ξεπουλήματα μεγάλων κομματιών της δημόσιας περιουσίας. Η άτακτη υποχώρηση είχε σοβαρές κοινωνικές και πολιτικές

συνέπειες που οδήγησαν στην ύφεση του εργατικού κινήματος και των κινημάτων αντίστασης τα επόμενα χρόνια, στην αποστράτευση και την ηττοπάθεια χιλιάδων αγωνιστών της αριστεράς εντός και εκτός ΣΥΡΙΖΑ, στην επάνοδο της δεξιάς στην κυβέρνηση και στην εφαρμογή προγραμμάτων ταξικής μονομέρειας και ρεβανσιστικής σκληρότητας απέναντι στα λαϊκά στρώματα και την εργατική τάξη.

Από τη δική μας μεριά ισχυριζόμαστε ότι υπήρχε άλλος δρόμος: Αυτός της σύγκρουσης με τους δανειστές και τα εγχώρια αστικά επιτελεία με άρνηση πληρωμής και μονομερή διαγραφή του χρέους. Γιατί ο τότε «αντιμνημονιακός» ΣΥΡΙΖΑ δεν έφτασε συμπτωματικά να διεκδικεί την Κυβέρνηση της Αριστεράς. Ήταν πολιτική έκφραση ενός τεράστιου κοινωνικού μπλοκ, που είχε ηγεσία την πρωτοπορία της εργατικής τάξης και της νεολαίας, τους εκατοντάδες χιλιάδες αγωνιστές, που είχαν δώσει τις μεγάλες μάχες όλη την προηγούμενη πενταετία ενάντια στα μνημόνια κι ενάντια στον φασισμό, είχαν γκρεμίσει την επιρροή του άλλοτε κραταιού ΠΑΣΟΚ και είχαν σπρώξει στο καναβάτσο τη ΝΔ. Ήταν οι εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι που κατέβαιναν ξανά και ξανά στον δρόμο, συμμετείχαν σε 30 Γενικές Απεργίες και στήνονταν στις ουρές των ATM χωρίς να διαμαρτύρονται κατά τη διάρκεια των capital controls. Η εργατική πρωτοπορία είχε τραβήξει πίσω της τεράστιες μάζες από ταλαντευόμενους εργαζόμενους, καθώς και ένα πολύ μεγάλο κομμάτι των μικροαστικών στρωμάτων που είδαν μέσα στην κρίση τα μαγαζιά τους να κλείνουν, τον τζίρο τους να κατακρημνίζεται, την προλεταριοποίηση να συντελείται. Και η ηγεσία του Τσίπρα όχι μόνο δεν προσπάθησε να δημιουργήσει κινηματικές πολιτικές και οργανωτικές προϋποθέσεις για τη σύγκρουση αλλά αντίθετα εφάρμοσε εκλογικισμό και ανάθεση επιχειρώντας να αδρανοποιήσει αυτό το κοινωνικό μπλοκ της αντίστασης.

Όμως, αν για την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ η προδοσία ήταν προδιαγεγραμμένη ως αναπόφευκτη συνέπεια του ρεφορμιστικού πολιτικού της σχεδίου που παρέμεινε ως το τέλος εντός των ορίων του συστήματος, η αντισυστημική αριστερά θα έπρεπε και θα μπορούσε να έχει επιδείξει καλύτερα αντανакλαστικά.

Δυστυχώς, η επαναστατική αριστερά είτε ακολουθώντας πολιτική ουράς του ρεφορμισμού μέσα στον ΣΥΡΙΖΑ, είτε ακολουθώντας απομονωτική πολιτική εκτός του ΣΥΡΙΖΑ (δυο συμμετρικές πολιτικές παθητικής στάσης), έχασε τη δυνατότητα να αποτελέσει την επαναστατική πτέρυγα της αντιμνημονιακής κοινωνικής και πολιτικής πρωτοπορίας, που εναπόθεσε τις ελπίδες της αποκλειστικά στον Τσίπρα. Όσον αφορά την πολιτική οργάνωση Κόκκινο Νήμα, προερχόμαστε από ένα τμήμα της επαναστατικής αριστεράς που βρέθηκε στο μάτι του κυκλώνα εντός του ΣΥΡΙΖΑ, και έχουμε αποκομίσει πείρα από την συγκατοίκηση με ρεφορμιστικές ηγεσίες εντός των λεγόμενων «πλατιών κομμάτων». Κι αν κάτι πιστεύουμε πως διδάσκει η κωλοτούμπα του ΣΥΡΙΖΑ στους επαναστάτες, είναι να μην μπερδεύουν την τακτική του «ενιαίου μετώπου» που απευθύνεται στον αγωνιζόμενο κόσμο του ρεφορμισμού εντός του κινήματος, με την πολιτική υποταγή της επαναστατικής αριστεράς στις ρεφορμιστικές πολιτικές ηγεσίες εντός των «πλατιών κομμάτων». Και πως είναι απαραίτητη η οργανωτική και πολιτική αυτονομία των επαναστατικών οργανώσεων από τις δυνάμεις του ρεφορμισμού όχι μόνο όταν το κίνημα είναι σε ύφεση, αλλά ειδικά στις περιόδους ανόδου του κινήματος με στόχο την αντικαπιταλιστική συγκρότηση και την επαναστατική προοπτική.